

~~skulder. »Lilly, jeg finder aldrig nogen sinde ud af det. Aldrig nogen sinde. Jeg ved ikke, hvad det er. Jeg ved ikke noget som helst, men det gør så ondt, Lilly.«~~
~~»Ah nej, sagde hun, »sov nu bare, så finder du nok ud af det i morgen.«~~

Petr Seeberg

eftersejningen og andre
hæveller, Århus 1968

ss. 59-62

Braget

Pietro blundede et øjeblik efter aftensmåltidet, hørte det pludselige brag, som om et stykke af trappen var styrtet ned gennem etagerne, fór overende, greb sin jakke, løb ud i køkkenet, hvor hans kone stod ligbleg.

»Hørte du det?« råbte han, »det var trappen, der faldt ned.«

De fulgtes ad ud. Naboerne stod i deres dør og så forskræmte på dem. De kunne se beboerne på etagerne under dem stå sammen to og to og se nedad og opad.

Pietro råbte, hvor det var henne?

Der var ingenting at se, blev der sagt nedefra.

En altan, blev der foreslået nedefra.

Alle gik tilbage til deres lejligheder, åbnede forsigtigt døren til altanen. Pietro fandt sin på plads, trådte tøvende ud på den, ruskede i gelænderet for at prøve dets soliditet, så ned og så alle mænd se op mod ham eller ned mod andre, der så op eller ned.

Han bandede og sagde til de nærmeste etager, at det havde været inde i huset.

Der var ikke to meninger om det.

Mændene gik ind i lejlighederne og skruede lidt på radioerne. Kvinderne stod på trappegangen og talte sammen om det store brag, som de alle sammen havde hørt tydeligt. Børnene stod ved mødrene, gik sidelæns ned ad trapperne, gik ud på legepladsen igen.

Den ene mand efter den anden gik rundt i boligen og så rummene efter. Alt sad som det plejede. Pietro gik ud til Nancy og sagde, at der ikke var noget i vejen. Men det kunne være i kælderen.

Mændene gik én og én, to og to ned i kælderens og så deres små pulterrum efter. De følte langs varmeledningerne under loftet. De låste sig ind i tomme fællesrum, i barnevognsrum, i vaskerum. Alt var, som det skulle være.

De gik op igen. De sagde til konerne, at det var ved at være aftenkaffetid. De sad familievist eller flere sammen og talte om braget og bestemte, hvorfra det var kommet. Den første antagelse var den rigtige. Det kom fra trappen. Det var ikke til at fatte, at så mange skulle kunne høre forkert.

De skiltes sent, gik i seng. Mange lå søvnløse og klyngede sig til hinanden, enkelte stod op og drak en pilsner for at falde i søvn, flertallet sank i tung dvale. Hen mod tre lød braget igen, men endnu højere, og Pietro, der havde ligget søvnløs, syntes, at han havde kunnet høre, da trappen løsnede sig, pausen, da den faldt, og det endelige brag i bunden af opgangen. Han havde aldrig haft til-
lid til den trappe.

Han stod op, sagde, mens han trak et par bukser på, til Nancy, at han ville gå ud og se, om der var andre, der havde hørt det.

På trappegangen stod mænd på alle etager og røg, med kvindehoveder stirrende hen over skuldrene på dem.

»En eller anden forbandet idiot, der slår på en stor metalplade,« var der én, der foreslog.

Det havde ikke lydt sådan. Det havde lydt som alvor.

»Det var ikke helt sådan«, sagde Pietro.

»Men sådan noget lignende,« foreslog en mand ved navn Andersen på tredje sal.

Det faldt i god jord.

Mændene mønstrede hinanden og skoddede cigaretterne på gelænderet.

»En sindssyg,« sagde Pietro.

Kunne nogen være så sindssyg. Der blev nikket eftertænksomt. Kun en sindssyg kunne finde på at lave sådan et spektakel for at skræmme folk.

Trappen var god nok. En humorist i stuen hoppede op på det nederste trin og sagde, at den nok skulle holde. Han hoppede med hele sin vægt. Naturligvis var der ikke noget i vejen med trappen.

Henimod fem, da dagen grånede, kom det store brag igen. Ingen stod op. Den sindssyge skulle få lov til at more sig uden held denne gang. Enkelte vækkeure blev slået fra. Andre begyndte lidt senere at kime hist og her i huset. Folk stod op.

Da Pietro kom hjem om eftermiddagen, var Nancy kommet. Der havde ikke været flere brag. Manden turde naturligvis ikke gøre sådan noget ved højlys dag, selv om han var sindssyg. Efter aftensmåltidet lagde Pietro sig som sædvanlig og blundede, men han var mere vågen end ellers. Han ventede på braget. Det kunne komme når som helst, hvis det skulle være som dagen før. Hvis så trappen faldt ned alligevel?

Aftenen forløb roligt. Pietro røg en cigaret ude på altanen ud på aftenen og så de andre mænd stå og ryge, mens natflyveren blinkede af sted over byen.

»Han er alligevel blevet bange,« sagde naboen til ham. Pietro nikkede.

»Den slags bliver jo ikke ved med at gå.«

»Nej.«

Pietro gik ind. Han spurgte Nancy, hvad hun mente om det. Hun vidste det ikke, sagde hun.

»Er du bange?« spurgte han.

»Ja,« sagde hun, »jeg er bange.«

»Jeg er også bange,« sagde han.

»Ved du, hvad du er bange for?« sagde hun.

»Nej,« sagde han, »jeg er bange for, at trappen skal falde ned, men det betyder i grunden ikke så meget.«

»Lad os flytte,« sagde hun.

»Ja, lad os flytte,« sagde han. »Lad os bygge et hus.«

Et halvt år efter flyttede de og fik hus.

»Er du nu rolig?« spurgte han hende den første aften.

»Ja,« sagde hun.

De sov ikke den første nat. Henimod morgen spurgte hun ham, om han sov. Nej, han sov ikke. Hvad han lå og tænkte på? Han lå og tænkte på, hvad det brag i grunden var for noget.

»Det er noget, vi tror,« sagde hun.

»Ja,« sagde han, »men jeg ønsker, at det skal ske igen, så jeg kan finde ud af, hvad det er.«

Nu lød der nogle nætter efter et vældigt brag, et rysten-de tordenskrald, som vækkede hele byen et kort øjeblik.

»Blev du bange,« hviskede han til hende.

Ja, hun var blevet bange. Bange for at hele verden skulle falde sammen.

»Der er en fejl et eller andet sted,« sagde han.

»Blot vi vidste, hvor den var henne,« sagde hun.

»Det ville ikke hjælpe os,« sagde han, »fejlen er så stor.«

»Hvor stor tror du, fejlen er,« sagde hun.

»Jeg vil ikke udtale mig om det,« sagde Pietro.

»Var braget stort nok?« sagde hun.

»Ja,« sagde han, »nu var det stort nok.«

*Frygt for ukendt for-
fuldning*

admiral

Nød

Han var kommet ind på båren som en dukke, der lå væltet om på siden. Lagneerne var stemplet med store, uregelmæs-sige segl af blod. Ambulancemændene var grå af træthed.

Seks mand havde flyttet ham over i en seng og havde rullet ham lydløst hen ad gangen til operationsstuen. I spidsen af salingsgeplejersken med et tomt jordenbælt, mens en brutalt skød en svingdør op og lukkede den. En ken og en anden kom iddagsavis fra sig på næsten sol. En halv time senere kom han kørt ind på en operationssal.

Ingen dør måtte lukkes, havde han sagt til sig selv, da hun havde fået sig om at vækkes af manden, hvis navn ingen endnu kendte. Hun lå på ryggen, på aftenen, at kræfterne ebber ud.

Hun havde stået parat med et glas vand, en kanyle og sit ur i hånden. Hun havde kørt ham ind på eneværelset.

En solplet begyndte sig på voksende masker af mørke lå i væggen over sengen, hen over store hvide bylt, der ikke var, at den var der og aldrig få det at vide. Hun til at ryste på hånden med sig, så væk, så hun til at hendes ur. Et øjeblik ved at det rustfri kar med kanylen. Hun satte sig på natbordet, tog sit ur af, så på visernes åbne næb.

Under forbindings turban så hun et skær af hans øjen-låg, en skæv, lidt opadgående næse, tynde læber, en svagt-udviklet hage. En grimian i barnlig søvn. En mand, hun aldrig ville have elsket. Han ville ikke mærke noget som helst. Det ville gå ubegribeligt let. Glide. Men han ville ikke mere være til.